



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Zuzany Bystřické a soudců Mariana Kokeše a Martina Kopy v právní věci

žalobce: **OBALY VYSOČINA, s. r. o.**, IČO: 26942097
sídlem Jamská 2498/67, 591 01 Žďár nad Sázavou
zastoupený společností **TOMÁŠ GOLÁŇ**, daňová kancelář s.r.o.
sídlem Jiráskova 1284, 755 01 Vsetín

proti
žalovanému: **Finanční úřad pro Kraj Vysočina**
sídlem Tolstého 2, 586 01 Jihlava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 5. 2022, č. j. 1006568/22/2914-00065-307739

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce podal dne 19. 4. 2022 podání s názvem „Žádost o vyplacení úroků“, ve kterém žádal o úhradu úroku z neoprávněného jednání správce daně ve smyslu § 254 zákona č. 280/2009

Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“). Finanční úřad pro Kraj Vysočina (dále jen „správce daně“ nebo „žalovaný“) toto podání posoudil jako námitku dle § 159 odst. 6 daňového řádu a jako neopodstatněnou ji dle § 159 odst. 3 daňového řádu zamítl v rozhodnutí o námitce ze dne 20. 5. 2022, č. j. 1006568/22/2914-00065-307739 (dále jen „napadené rozhodnutí“).

2. Správce daně zrekapituloval dosavadní průběh daňového řízení. Dodatečnými platebními výměry ze dne 16. 9. 2020, č. j. 1580002/20/2914-50522-700372, č. j. 1580148/20/2914-50522-700372, č. j. 1580203/20/2914-50522-700372 a č. j. 1580233/20/2914-50522-700372 (dále jen „platební výměry“), správce daně doměřil žalobci daň z přidané hodnoty za zdaňovací období prosinec 2014, leden 2015, duben 2015 a květen 2015. Žalobce v návaznosti na vydané platební výměry provedl dne 22. 9. 2020 platby dosud nepravomocně stanovené daně, včetně penále. Žalobce proti platebním výměrům podal odvolání, které odvolací orgán vyhodnotil jako neúčinné, neboť zástupce žalobce přes výzvu nedoložil své oprávnění jménem žalobce podat odvolání. Žalobce se následně žalobou domáhal ochrany před nečinností daňových orgánů spočívající v nezahájení odvolacího řízení. Krajský soud v Brně žalobci vyhověl v rozsudku ze dne 19. 10. 2021, č. j. 31 A 55/2021-80 a nařídil odvolacímu orgánu vydat rozhodnutí o odvolání žalobce. Tento závěr potvrdil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 5. 4. 2022, č. j. 7 Afs 365/2021-45 (rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na <https://www.nssoud.cz>). Platební výměry byly následně v rámci autoremedury správcem daně zrušeny.
3. Správce daně dospěl k závěru, že žalobci nárok na úhradu úroku nevznikl, neboť platební výměry nenabývaly právní moci z důvodu podaného odvolání. Daň, nesprávně stanovená platebními výměry, se tak nestala splatnou. Je proto irelevantní, že žalobce ještě před nabytím právní moci platebních výměrů provedl platby, přestože k nim nebyl povinen. Z takto uhrazených částek tak žalobci nemohl vzniknout tvrzený úrok.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

4. Ve včas podané žalobě (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), splňující též ostatní podmínky řízení (§ 65, § 68 a § 70 s. ř. s.), žalobce navrhl krajskému soudu, aby rozhodnutí žalovaného zrušil.
5. Žalobce s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu uvedl, že ke vzniku nároku na úhradu úroku dle § 254 daňového řádu je třeba splnění dvou kumulativních podmínek. Zaprvé musí dojít ke změně, zrušení nebo prohlášení nicotnosti rozhodnutí o stanovení daně z důvodu nezákonnosti nebo z důvodu nesprávného úředního postupu správce daně. Zadruhé musí nesprávně stanovená daň nabýt splatnosti.
6. Žalobce namítá, že žalovaný naplnění druhé podmínky nesprávně posoudil. Pokud totiž odvolání žalobce proti platebním výměrům vyhodnotil jako neúčinné, nedošlo vůbec k zahájení odvolacího řízení. V návaznosti na to uplynula lhůta pro podání odvolání, platební výměry se tedy staly pravomocnými. Tyto závěry k podnětům žalobce na ochranu proti nečinnosti potvrdilo Odvolací finanční ředitelství i Generální finanční ředitelství. Bez nabytí právní moci platebních výměrů by žalovaný taktéž nemohl předepsat úroky z prodlení (§ 251 odst. 1 daňového řádu), jak učinil v sadě vyrozumění o úrocích ze dne 19. 2. 2021. Konečně sám žalovaný v rozhodnutí o námitce žalobce proti těmto vyrozuměním uvedl, že „*podaná odvolání se stala neúčinnými...odvolací řízení tudíž nebyla zahájena a předmětné platební výměry...tak nabyly právní moci dne 20. 10. 2020*“. Na věci pak nic nemění, že žalovaný byl v důsledku rozhodnutí správních soudů nucen revidovat své závěry. Zadržení finančních prostředků bez řádné satisfakce v podobě úroku z neoprávněného

jednání správce daně by bylo v rozporu se směrnicí Rady 2006/112/ES o společném systému daně z přidané hodnoty. Žalobce nemohl po dobu zadržení s finančními prostředky disponovat, čímž mu vznikla škoda, k jejíž náhradě slouží právě tento úrok. Závěry žalovaného jsou taktéž v rozporu se spisovým materiálem a vydanými písemnostmi v průběhu nalézacího řízení.

7. Žalobce v druhém žalobním bodu namítá, že žalovaný nesprávně posoudil jeho podání s názvem „Žádost o vyplacení úroků“ jako námitku dle § 159 daňového řádu. Žalobce s tímto posouzením nesouhlasí, neboť smyslem námitky je ochrana subjektivních práv daňového subjektu, směřuje-li vůči určitému úkonu, ve smyslu § 159 odst. 6 daňového řádu suplují i řádný opravný prostředek. Žalobce však svým podáním proti žádnému úkonu nebrojil, nebrojil proti nečinnosti žalovaného. Jelikož žalovaný v situaci, kdy podání žalobce bylo možno interpretovat více způsoby, žalobce nevyzval postupem dle § 74 daňového řádu, uzurpoval si právo žalobce a posoudil jej dle svého uvážení a nikoliv v souladu s obsahem podání a vůlí žalobce. Žalovaný měl dle žalobce jeho podání posoudit jako neformální žádost, na základě níž měl vydat vyrozumění, proti němuž by žalobce mohl podat opravný prostředek – námitku. Žalobce tak byl ochuzen o opravný prostředek. Druhou alternativou, která se dle žalobce taktéž nabízela, bylo posoudit jeho podání jako podnětu na nečinnost.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě a replika žalobce

8. Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl, aby krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Žalovaný nerozporuje, že první podmínka pro přiznání úroku byla splněna, nesouhlasí však s tvrzením žalobce, že došlo k naplnění i podmínky druhé – nabytí splatnosti nesprávně stanovené daně. Podle § 109 odst. 5 daňového řádu odvolání proti rozhodnutí správce daně nemá odkladný účinek, vykonatelnost takového rozhodnutí je pak podle § 103 odst. 2 daňového řádu vázána až na uplynutí lhůty k plnění, pokud byla stanovena. Správce daně v platebních výměrech v souladu s § 143 odst. 5 daňového řádu uvedl, že příslušná daň je splatná v náhradní lhůtě do 15 dnů od dne nabytí právní moci platebního výměru. Vzhledem k podanému odvolání žalobcem však platební výměry nenabývaly právní moci, stanovená lhůta k plnění nikdy nezačala plynout. Žalovaný dále odkázal na závěry správních soudů, že ve věci předmětných platebních výměrů dosud běželo odvolací řízení. Správní soudy dále uzavřely, že žalobcem podaná odvolání byla účinná, nebylo tedy lze z platebních výměrů, řádně napadených opravnými prostředky, dovozovat platební povinnost žalobce, která by následně zapříčinila vznik úroků placených správcem daně. K druhému žalobnímu bodu žalovaný uvádí, že podání žalobce, nazvané „Žádost o vyplacení úroků“, posoudil dle § 70 odst. 2 daňového řádu ve spojení s § 159 odst. 6 daňového řádu podle jeho skutečného obsahu a vzhledem k fázi daňového řízení. Správnost svého postupu opřel žalovaný i o závěry odborné literatury.
9. Žalobce v replice setrval na svých závěrech a doplnil, že znění § 254 odst. 1 daňového řádu nevylučuje vznik úroku z nesprávně stanovené daně i v situaci, kdy dojde k úhradě nesprávně stanovené daně, přičemž nesprávně stanovenou daní se nerozumí nejen její výše, ale také její fakticita/tvrzená splatnost. K tomu došlo i v meritu věci, kdy se žalovaný domníval, že ke splatnosti daně došlo a žalobce tak byl nucen strpět snížení své majetkové sféry.

IV. Posouzení věci soudem

10. Krajský soud přezkoumal, za splnění podmínek dle § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) napadené rozhodnutí žalovaného a dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná** (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

IV. a) Nesprávné posouzení podání

11. Žalobce namítl, že jeho podání s názvem „Žádost o vyplacení úroků“ měl namísto jako námitky dle § 159 daňového řádu žalovaný posoudit jako neformální žádost, na níž měl reagovat vyrozuměním dle § 153 odst. 3 ve spojení s § 251a odst. 3 daňového řádu. Žalovaný tak žalobce ochudil o možnost podat opravný prostředek, v němž by mohl věcně reagovat na jeho závěry vyjádřené ve vyrozumění o úroku. Případně mohl žalovaný podání žalobce interpretovat jako podnět na nečinnost dle § 38 daňového řádu. Žalobce tak namítá, že žalovaný překročil rámec § 70 odst. 2 daňového řádu, neboť v okamžiku, kdy z podání žalobce neměl najisto postaveno, co žalobce požaduje, měl jej vyzvat dle § 74 odst. 1 daňového řádu k odstranění vad podání.
12. Dle § 70 odst. 2 daňového řádu se podání posuzuje podle svého skutečného obsahu, a ne podle toho, jak je označeno. Účelem tohoto ustanovení je, aby podatel neutrpěl újmu pouze v důsledku toho, že nesprávně označil podání, které jinak obsahuje všechny podstatné obsahové náležitosti (srov. Baxa J. a kol. *Daňový řád. Komentář. I. díl.* Praha: Wolters Kluwer, a. s., 2011, § 70). Uvedené ustanovení však lze aplikovat výhradně v případě, je-li projev vůle daňového subjektu v učiněném podání jednoznačný, neboť správce daně nesmí svou úvahou o obsahu podání nahrazovat vůli podatele. Pokud není zřejmé, jaký úkon podatel zamýšlel učinit, nelze takové podání věcně projednat s poukazem na § 70 odst. 2 daňového řádu, ale je třeba podatele vyzvat k odstranění vady podání postupem podle § 74 daňového řádu (srov. rozsudek NSS ze dne 15. 5. 2014, čj. 9 Afs 24/2013-31). Posouzení procesního úkonu podle jeho obsahu rovněž neumožňuje, aby správce daně určitému a srozumitelnému úkonu přikládal jiný než účastníkem sledovaný smysl, obsah podání „domýšlel“ nebo činil závěry, které z jeho obsahu nevyplývají (srov. rozsudek NSS ze dne 14. 10. 2005, čj. 7 Afs 71/2005-74). Tak tomu v nyní posuzované věci však nebylo.
13. Žalovaný ve vyjádření k posuzované žalobní námitce citoval závěry odborné literatury, dle které „...námitku může daňový subjekt využít i v případě, že správce daně je v rámci placení daní nečinný, např. daňovému subjektu nepředepsal úrok hrazený správcem daně či nevrátil vratitelný přeplatek“ (viz Lichnovský, O. a kol. *Daňový řád. 3. vydání.* Praha: C. H. Beck, 2021, § 159), či rovněž „...příklady možné nečinnosti správce daně při placení daní: nepředepsání úroku hrazeného správcem daně do evidence daní...“ (viz Kopřiva, M. a kol. *Manuál k daňovému řádu.* 3. vydání. Ostrava: Sagit, 2022, § 159).
14. Dle § 159 odst. 6 daňového řádu se lze ochrany před nečinností správce daně při placení daní namísto podnětu na nečinnost domáhat prostřednictvím námitek.
15. Dle § 251a odst. 4 daňového řádu je proti postupu správce daně v souvislosti s předepsáním a vyplacením úroku daňový subjekt oprávněn uplatnit námitku.
16. Žalobce v podání s názvem „Žádost o vyplacení úroků“ uvedl, že „...daňový subjekt žádá o úhradu úroku z neoprávněného jednání správce daně ve smyslu § 254 daňového řádu (nově úrok z nesprávně stanovené daně), a to ze všech finančních prostředků, které byly nezákonně daňovému subjektu odčerpány ode dne jejich připsu na účet správce daně do dne jejich vrácení správcem.“ Jediným zřejmým úmyslem, který žalobce citovaným podáním podle krajského soudu sledoval, byl zisk úhrady úroku dle § 254 daňového řádu, který dle názoru žalobce měl žalovaný předepsat na daňový účet. Z citovaných závěrů odborné literatury pak vyplývá, že institut námitek dle § 159 daňového řádu slouží (mimo jiné) právě k obraně proti nepředepsání úroku hrazeným správcem daně.
17. Jak upozornil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 23. 2. 2023, č. j. 2 Afs 47/2022-42, bod [16] „[u]stanovení daňového řádu upravující úhradu úroků hrazených správcem daně

nestanoví pro postup správce daně formalizované správní řízení, které by mělo být zakončeno vydáním formalizovaného aktu obsahujícího stanovené náležitosti. Předpokládá toliko faktický postup správce daně a neukládá správci daně povinnost vydat o úroku z neoprávněného jednání správce daně rozhodnutí. Postačuje tak, pokud správce daně žádost daňového subjektu vyřídí neformálním sdělením...Daňový řád současně obsahuje nástroj, jímž se může daňový subjekt domoci zprocesnění postupu správce daně. Je jím námitka podle § 254 odst. 5 daňového řádu ve znění účinném do 31. 12. 2020, případně podle § 251a odst. 4 daňového řádu ve znění nyní účinném, o níž je správce daně povinen vydat rozhodnutí. Proti takovému rozhodnutí lze podat žalobu ke správnímu soudu podle § 65 a násl. s. ř. s.“. Krajský soud považuje za nutné doplnit, že v citovaném rozsudku Nejvyšší správní soud řešil případ, kdy správce daně na námitku daňového subjektu reagoval přípisem. Následně řešil otázku, jaký žalobní typ připadal daňovému subjektu v úvahu pro ochranu proti postupu správce daně. Nejvyšší správní soud vytkl krajskému soudu, že se nezabýval povahou přípisu, zejména otázkou, zda se materiálně jedná o rozhodnutí o námitce, či nikoliv.

18. Pokud žalovaný podání žalobce posoudil právě jako námitku dle § 159 daňového řádu, nezpůsobil žalobci žádnou újmu, neboť mu umožnil „zprocesnit“ postup žalovaného a tím dosáhnout sledovaného záměru – ochrany proti tvrzené nečinnosti správce daně ve smyslu výše citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu. V napadeném rozhodnutí pak zdůvodnil, proč nebyly splněny zákonné podmínky pro vznik nároku žalobce na úrok hrazený správcem daně, což je předmětem soudního přezkumu dále.
19. Žalobce se taktéž domáhá zásady legitimního očekávání ustálené správní praxe jiného správce daně – Finančního úřadu pro Moravskoslezský kraj, Územního pracoviště v Karviné, který na obdobná žalobcova podání reaguje „formalizovaným rozhodnutím – vyrozuměním“. Krajský soud musí žalobce zaprvé upozornit, že takové vyrozumění není rozhodnutím ve smyslu § 101 a násl. daňového řádu, ani podle § 65 s. ř. s., ale pouze neformálním sdělením, které může správce daně provést vhodným způsobem dle § 153 odst. 3 daňového řádu (viz výše citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Afs 47/2022-42, bod [16]), nikoliv formalizovaným rozhodnutím, jak se žalobce domnívá. Zadruhé, legitimní očekávání se vztahuje pouze k rozhodování jednoho správního orgánu (viz Vedral, J. *Správní řád. 2. vydání*. Praha: Bova Polygon, 2012, s. 103-104), nikoliv správního orgánu stejné úrovně v jiném kraji (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 1. 2021, č. j. 1 As 473/2020-38, bod [19]). Postup žalovaného tak neporušil zásadu legitimního očekávání.
20. Skutečnost, že žalovaný neposoudil podání žalobce jako podnět na nečinnost ve smyslu § 159 odst. 6 daňového řádu, podle krajského soudu neznamená, že postupoval nezákonně. Toto ustanovení dává daňovému subjektu dvě možnosti procesní obrany proti nečinnosti správce daně, které jsou rovnocenné. Pokud žalobce adresoval své podání žalovanému, a nikoliv nadřízenému správci daně, který by dle § 38 daňového řádu podnět na nečinnost prověřoval, není nelogické, že žalovaný postupoval dle § 159 odst. 6 daňového řádu a podání posoudil jako námitku. Mohl se totiž oprávněně domnívat, že žalobce, zastoupený profesionálem, by podnět na nečinnost adresoval a doručoval přímo nadřízenému správci daně, což samozřejmě nevylučuje možnost postoupení dle § 75 daňového řádu. Jak však krajský soud zdůraznil výše, posouzení předmětného podání jako námitky žalobci nezpůsobilou újmu na jeho veřejných subjektivních právech.

IV. b) Vznik úroku

21. Předmětem sporu je otázka, zda byly naplněny podmínky pro přiznání úroku z vratitelného přeplatku vzniknuvšího v důsledku nesprávně stanovené daně. Žalovaný poté, co daňovým orgánům krajský soud nařídil vydat rozhodnutí o odvolání žalobce proti platebním

výměrům, tyto platební výměry v rámci autoremedury zrušil, avšak nepředepsal žalobci na jeho osobní daňový účet úrok podle § 254 daňového řádu ve znění účinném po 1. 1. 2021.

22. Dle § 254 odst. 1 písm. a) daňového řádu ve znění účinném po 1. 1. 2021, je základem pro výpočet úroku z nesprávně stanovené daně část uhrazené daně, o kterou byla snížena daň stanovená nad rámec tvrzení daňového subjektu nebo z moci úřední. Podle odst. 2 písm. a) téhož ustanovení úrok z nesprávně stanovené daně vzniká ode dne následujícího po náhradním dni splatnosti daně, nebo došlo-li k její úhradě později, ode dne její úhrady, do dne jejího vrácení, použití nebo převedení, nejpozději však do uplynutí lhůty pro její vrácení.
23. Dle § 103 odst. 1 daňového řádu je rozhodnutí, které je účinné a proti kterému se nelze odvolat, v právní moci. Platební výměry byly vůči žalobci účinné, neboť mu byly prokazatelně doručeny (§ 101 odst. 5 daňového řádu). Otázkou tak zůstává, zda uplynula lhůta pro odvolání.
24. Jak bylo výše rekapitulováno, žalobce se proti platebním výměrům odvolal. Daňové orgány původně žalobcem podané odvolání vyhodnotili jako neúčinné pro neodstranění vad ve stanovené lhůtě. Krajský soud v Brně však ve věci nečinnosti daňových orgánů dospěl k závěru, že výzvy daňových orgánů k odstranění vad podání byly nezákonné, tudíž nemohly nastoupit účinky předvídané § 74 odst. 4 daňového řádu. Jelikož nemohla nastat neúčinnost odvolání, probíhalo v době rozhodování správních soudů odvolací řízení, které nebylo ukončeno (body [22, 23] rozsudku Krajského soudu v Brně č. j. 31 A 55/2021-80).
25. Tvrzení žalobce, že zrušení platebních výměrů a zastavení odvolacího řízení nic nemění na faktu, že do rozhodnutí správních soudů byly žalovaným platební výměry shledány účinnými a vykonatelnými, je nesprávné. Platební výměry právní moci nenabývaly „na čas“ z důvodu, že daňové orgány nesprávně kvalifikovaly neúčinnost odvolání žalobce. Naopak, platební výměry právní moci nikdy nenabývaly. Nabytí právní moci totiž bylo odloženo podanými odvoláními. K ukončení odvolacího řízení došlo až v rozhodnutích správce daně o odvolání ze dne 21. 12. 2021, č. j. 177926/21/2914-50522-700372, č. j. 1777908/21/2914-50522-700372, č. j. 1777920/21/2914-50522-700372, č. j. 1777923/21/2914-50522-700372 (dále jen „rozhodnutí o odvolání“), ve kterých správce daně žalobcem podaným odvoláním vyhověl a platební výměry zrušil. Platební výměry se tak nikdy nestaly ani splatnými, neboť jejich splatnost byla navázána na nabytí právní moci (§ 143 odst. 5 daňového řádu).
26. Pokud žalobce uhradil daň, stanovenou později zrušenými platebními výměry, z důvodu opatrnosti a právní jistoty, aby se vyhnul možnému vymáhacímu řízení, krajský soud konstatuje, že takové jednání bylo ryze dobrovolné, jelikož platební výměry nebyly splatné. Zásadu presumpce správnosti správních aktů nelze aplikovat, neboť v nyní posuzované věci správní akty (platební výměry) nebyly pravomocné. Neměly právní účinky, jejichž správnost bylo třeba ze strany žalobce předpokládat.
27. Nedůvodná je taktéž argumentace, že zadržení finančních prostředků bylo v rozporu se směrnicí Rady 2006/112/ES. Krajský soud opakuje, že úhrady nepravomocně stanovené daně byly provedeny žalobcem dobrovolně před splatností platebních výměrů. Ostatně tato dobrovolnost byla motivována tím, že těmito platbami žalobce zamezil navyšování úroku z prodlení, pakliže by nebyl eventuálně úspěšný v odvolacím řízení, ve kterém bylo na základě rozsudků správních soudů pokračováno (viz Lichnovský, O. a kol. *Daňový řád. 3. vydání*. Praha: C. H. Beck, 2021, § 143).
28. Rozsudky Soudního dvora Evropské unie ze dne 28. 2. 2018 ve věci C-387/16, *Nidera BV*, a ze dne 23. 4. 2020, ve spojených věcech C-13/18 a C-126/18, *Sole-Mizo a Dalmandi Mezőgazdasági*, nejsou na posuzovanou věc přílehlavé, neboť se týkají problematiky

nadměrných odpočtů. V nyní posuzované věci je však spornou otázkou, zda žalobci vůbec vznikl nárok na úrok z nesprávně stanovené daně, nikoliv jaké výše měl tento úrok dosahovat, aby spravedlivě daňovému subjektu nahradil hospodářskou zátěž. Ze stejného důvodu je taktéž nedůvodný odkaz žalobce na hospodářské následky v době daňového řízení probíhající pandemie Covid-19.

29. Závěrem je nedůvodná i námitka žalobce, že žalovaný rozhodl v rozporu se spisovým materiálem a vydanými písemnostmi v průběhu daňového nalézacího řízení. Krajský soud neshledal, že by se ve správním spisu nacházel podklad, který by byl v rozporu se závěry žalovaného o vzniku nároku žalobce na úrok dle § 254 daňového řádu. Žalobcem zmiňované písemnosti (vyrozumění o předpisu úroků z prodlení) byly vydány v návaznosti na platební výměry, které byly po rozhodnutích správních soudů zrušeny. Následný postup žalovaného, který by byl s takovými písemnostmi v rozporu, tak nelze považovat za nezákonný.

V. Závěr a náklady řízení

30. Krajský soud proto na základě výše uvedeného žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, neboť není důvodná.
31. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta) a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, pročež mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 30. října 2023

Zuzana Bystřická v.r.
předsedkyně senátu